

David McCloid

Az 14109120762-es
LEVENTE
TÖRTÉNETE

IGAZ TÖRTÉNET

2016

Bevezető

Ennek a könyvnek a tartalma a valóságban megtörtént. Nem lett hozzátéve semmi, nem lett szépítve sem.

A könyv főszereplője üldözöttje volt az elmúlt rendszernek. Azt állítják, hogy nem lettek az alapvető emberi jogok megsértve az olyan üldöztetéssel, mint amit ellene, és a hozzá hasonlóak ellen követtek el, akik ellen csupán „izgatás” büntetőben volt eljárás. Ha az illetékesek, és az emberjogi bizottságok is így gondolják, akkor tudja meg a nyilvánosság, hogyan küldte halálba a kommunizmus áldozatait a törvényesség mellőzésével, és döntse el a közvélemény, de leginkább az utókor most már, hány olyan áldozata lehetett ennek, akik már nem tudják elmondani.

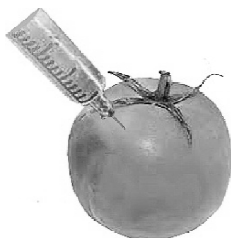
Miközben valamilyen operatív csoport likvidálta áldozatait különböző szigorún titkos módszerekkel, keltik annak látszatát, mintha az elmúlt rendszernek, a kommunizmus késői korszakának még politikai üldözöttei se lettek volna. Ezekről még a Kommunizmus Fekete Könyve sem tesz említést. A hozzá hasonlóak nevében a könyv főszereplője olyan keveset kért a rendszerváltástól, mely eltörpül ahhoz képest, amivel bosszút álltak a népen a kommunizmus bukásáért. Az elmúlt rendszernek ezeket a bűneit még ma is eltitkolják. Ez csak úgy lehetséges, hogy a kommunizmus üldözöttei mögött a nem állt olyan nagyhatalmi segítség, mint amilyen a kommunisták mögött állt a II. világháború után.

Alig észrevehetően folyamatában volt egy másmilyen változás is, a nyugati világ változása. Emiatt Nyugaton már tudomást se vettek a kommunizmus idején tökéletesen álcázott speciális módszerekről, amilyen üldözöttségről ez a könyv szól. Ez a történet hírmondóként ma már csak emléket állít az elmúlt rendszer ítélet nélkül likvidált azon áldozatairól, amit a polgári életben követtek el.

RENDSZERVÁLTÁS ELŐTT

I. FEJEZET

TITKOS HALÁL A HÁRSHEGYEN

Leventét egyre jobban kezdték üldözni amiatt, hogy tizenöt éves korában a forradalom után, mint kiskorú disszidens volt egy évig Nyugaton. Korábban is éreztették vele lépten-nyomon, de mivel a Szabad Európa Rádió szerint az ország első emberének, Kádárnak volt egy levele a nyugati kormányfőkhöz címezve, melyben külön megígérte, hogy nem lesz bántódásuk a hazájukba visszatérő kiskorú menekülteknek, eleinte csak látszatkeltés határán belül üldözgették. Levente főleg azért disszidált, mert tüntetéseken vett részt, és távollétében egy kollégiumi karhatalmi házkutatás alkalmával néhány színes nyomjelzős lószert találtak nála, és le akarták tartóztatni. Talán már erről is tudhattak, csak néhány év elteltével jó képet akartak mutatni Nyugat felé a forradalommal kapcsolatban is. Miután az édesanyja hazahozta Belgiumból tizenhárom hónap kint lét után, az apja kijelentette: „na kisfiam, te most már nem tartozol se Keletre, se Nyugatra”. Amikor személyi igazol-

ványt adtak a rendőrségen neki, megjegyezték: „nem fogjuk ám beírni sehová sem”. Nem a csudát nem írták be.

Évek múlva már teljesen nyilvánvalóvá vált számára, hogy a társadalom büntetése sajátos kitzasztottság, főleg a családalapítási törekvéseiben való gáncsokkodás lett. Az volt a presztízs vele kapcsolatban, hogy a hasonló korú fiúk és lányok sok mindenben szívesen hallgattak rá. Azokat is bántották, akik barátságukat és szeretetüket nyilvánították felé. A legnagyobb bonyodalmat az okozta, hogy az egyik jólelkű lánytól megtudta, létezik egy magyar anyákból összeverbuválódott szövetség, ahol olyan felheccelt anyák jöttek össze rendszeresen, akiknek hazacsalt gyermekük kiskorú disszidensként jött haza, vagy pedig még kint tartózkodott. Néhány olyan lány is bejárt közéjük, akiknek a vőlegénye disszidált. Mivel ezt a szervezetet a Magyar Nők Országos Tanácsa hozta létre, ők kampányoltak állandóan Nyugat felé a kiskorú disszidensekkel kapcsolatban, de mintha akkorra már bosszúállás formájában tevékenykedtek volna a Belügyminisztérium irányításával. Ha csak egyszer-kétszer büntették volna meg valamivel, de se vége, se hossza nem lett a büntetéssorozatnak. Úgy jártak vele, mint az a tigris, amelyik emberhúst evett, nem tudtak többé megszokni róla. Lehet, hogy nem kellett volna levelet írnia az illetékeseknek arról, hogy őt nem megnevelni, hanem agyonnevelni akarták, mert ezzel belügyi köröket haragított magára. Ennek eredménye az lett, hogy rászabadítottak valamiféle titkosszolgálati csoportot, akik az akkori legújabb módszerekkel manipulálni kezdték az egészségét. Rosszulléteire keresve a magyarázatot, ezeket észre is vette. Munkahelyén zsebtükörrel az ajtórés alatt kifigyelte, hogy az egyik munkatársa gondosan széthajtogatott egy piros színű papírdarabkát, és bekente vele a marógépe fogantyúját. Naná, hogy védekezett ellene, és vizes ruhával letörülte. Ezt a játékot ideig-óráig lehetett csak úzni, megérezte, hogy valami nagy baj van készülöben. Akkortájt harmincéves volt.

Egyik este igen nagy meglepetésére bátyja látogatta meg a peremkerületi magányában, akiről tudta, hogy katonai elhárító tiszt, és lenézte őt. Székesfehérváron tevékenykedett, ahol a honvédség törzssparancsnoksága volt, és az ilyeneket a hadseregen belül a titkosrendőrség titkosrendőrségének tartotta a hivatásos állomány. Az édesanyja társaságában katonai dzsippel érkezett.

Valami miatt megérezte, hogy ez búcsúlatogatás, főleg az édesanyja részéről, ezért mindenre figyelt. Egyszer csak a bátyjának sürgős mehetnékje támadt, miután Levente a tükörből észrevette, hogy valamilyen port szórt szét piciny nejlonzacskóból, kezét maga mögé rejtve. Bátyja rászólt az édesanyjára, hogy most már menni kell. Levente akkor még nem tudta, hogy létezik úgynevezett speciális por, ami begázosítja a helységet. Erről csak évek múlva hallott a Szabad Európa Rádióban a vietnami háború idején, ahol épp szovjet katonai ügynökök vetettek be ilyen kisiskolás gyerekekkel szemben is, akik közül többen megvakultak emiatt. Távozásuk után pusztán megézésből hosszantartó kereszthuzattal kiszellőztetett, és éjjel kissé nyitva tartotta az ablakot. Még így is arra ébredt másnap reggel, mintha hangyaboly mászkált volna a fejében, főleg a tarkójánál, tompa szokatlan fájdalom kíséretében. A munkahelyén, ahol gépjavító műhelyben dolgozott, 1971. december 7-én munkakezddéskor feltűnő kedvességgel fogadták egyesek, mint akik készülnek valamire. Talán belügyi körök arra számítottak, hogy aznap már nem fog tudni bemenni. Ez a munkahely olyan városszéli vashulladék feldolgozó telephely volt, ahol főleg a társadalom számkivetettjei kötöttek ki előbb-utóbb. Éppen emiatt voltak ott jól képzett ügynökök, a társadalom mellőzöttségeibe lelkileg belerokkant dolgozók miatt. Gyakori heccelődés volt a részükről: „urám, szereti még a pinát?” – Amiért a hatalmon levők a partneri kapcsolatot irigyelték áldozataiktól a legjobban.

Miután Levente elfogyasztotta a reggelijét, azt a fél liter zacskós tejet, amit a bevásárlók hoztak, váratlanul furcsa bizsergés szaladt a fejébe és a karjaiba ijedséggel társulva. Egyre fokozódó furcsa rosszullét kezdett elhatalmasodni rajta, a karjaiban nyugtalanságot érzett, mintha kalimpálni szeretnének. Az egész testét átjárta a halálfélelem, és attól való aggodalom, hogy ez csupán a kezdet. Pánikba esett, főleg akkor, amikor az egyik munkatársa mosolyogva megjegyezte: hatott. Rádöbbsent, hogy összeesküvés áldozata lett. Az ijedségét fokozta, hogy gúnyosan kértek tőle egy forintot, mint mondták, kabalának. Elhatározta, hogy azonnal hazamegy.

Otthon nem tudott egy percig se nyugton maradni. Valami olyan vegyszer dolgozott benne, ami feszültséget okozott a testének minden porcikájában, a fejében is, ami elviselhetetlenné tette